

— Prešeren! Kette je imel fin čut za blagoglasje v stihih, zato je često rabil **oj**, čeprav je Notranjec. Obvelja li **oj** v moderni slovenščini ali ne, od tega seveda ni odvisna bodočnost našega naroda, ne vrednost naše literature, ker sploh posamezne slovniške oblike ne odločujejo ničesar. Samo za znanstveno doslednost, za resnico in pa za blagoglasje gre tukaj, in samo te momente sem hotel pojasniti s svojo skromno opomnjo.

Slepa vera v avtoritete je dandanes anahronizem. A odkar so dunajski filologi iznašli epohalni »bosanski« (!) jezik, smo mi »pišoča masa« postali še bolj skeptični tudi napram filološki »znanosti«.

»Ljubljanski Zvon« je dal prostora profesorja V. Bežka polemikama, ker sta strogo stvarni in nikjer osebni. Razžaljivih opazk pa, v katerih bi se nahajale nazivke »dr. Žveplo« i. dr., bi vsaj sedanje uredništvo ne bilo sprejelo v naš mesečnik proti nikomur, bodisi naš prijatelj ali nasprotnik. Uredništvo ima pravico, da v polemikah precizuje svoje stališče. Te pravice smo se poslužili. Zato tudi končno mimogrede omenjamo, da se glede elanja ne strinjamo čisto z g. Bežkom in z njegovimi somišljeniki. Slutimo, da »rekel« ne zmaga, nego da obvelja naravnejša izreka »rékəw«. V poziji tudi vzlic novi ortoepski, l-ovski teoriji n. pr. oblike: vil (gen. plur.) -- bil, kristal — dal, pil — sil, rekel — dekel, šel -- modél . . . niso prave rime.

Aškerc.

Moje tiho hrepenenje . . .

Moje tiho hrepenenje
spet se mi je prebudilo
in je pohitelo v daljo
z brzo, neumevno silo . . .

Moje tiho hrepenenje
zopet se mi je vrnilo,
prišlo je ko dete k majki,
ki svoj pot je izgrešilo . . .

E. Gangl.

Rdeči nagelj, rožmarin . . .

Rdeči nagelj je umrl,
na prsih mi pripet,
usahnil mi je rožmarin,
od ljubice prejet.

Za nagelj in za rožmarin
ni solnca več nikjer;
umrlo je, prej ko prišel
moj lepi je večer!

E. Gangl.

